

Arrest

nr. 230 589 van 19 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. ROELS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen in september 2015 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 30 augustus 2019.

Op 20 september 2019 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 227 419 van 14 oktober 2019 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van verzoekster eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te verlaten diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in op 29 november 2019.

Op 11 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het (volgend) verzoek.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Marokkaanse vrouw te zijn van Arabische origine, geboren op 25 februari 1966 te Oujda. U heeft vier broers en drie zussen. Behalve uw broer Z. wonen zij allen in Oujda. Z. huwde met een Amerikaanse en woont in de Verenigde Staten. Uw vader overleed in 2011. Sindsdien woont uw moeder bij uw ongehuwde broer en zus in Oujda. U voltooide het middelbaar onderwijs maar behaalde geen diploma. U volgde vervolgens een overheidsopleiding “Informatica”. U werkte na uw studies onder meer als lerares Informatica en in handelszaken van accessoires en voeding. Van 2011 tot 2015 werkte u bij een verzekeringskantoor. In 2004 huwde u met A.. M... Omdat hij homoseksueel bleek te zijn, vroeg u een maand later een echtscheiding aan en ging u terug bij uw ouders wonen. Uw ex-man dreigde ermee niet akkoord te zullen gaan met de scheiding indien u de ware reden zou bekend maken. In 2009 zijn jullie via de rechtbank officieel gescheiden. U kreeg het psychologisch moeilijk en werd opgevolgd door een psycholoog.

In 2015 besloot u op reis te gaan naar Frankrijk en België. U bewam via de Franse autoriteiten in Marokko een visum geldig voor kort verblijf (geldig van 15/09/2015 tot 30/10/2015) en arriveerde in Frankrijk op 16 september 2015. Na een week reisde u door naar België waar u besloot te blijven. U heeft een tante langs vaderszijde in Antwerpen en een tante langs moederszijde in Brussel wonen. U werd in België ondersteund door de familieleden en kennissen bij wie u woonde.

Op 12 december 2017 leerde u uw huidige partner Al. H. kennen, een Egyptische man met de Belgische nationaliteit. Jullie huwden op religieuze wijze op 7 juli 2018 te Antwerpen en wonen sindsdien samen. Op 29 januari 2019 dienden jullie in Antwerpen een huwelijksdossier in. Op 9 april 2019 weigerde de stad Antwerpen het huwelijk te voltrekken. Uw man werd immers meerdere malen veroordeeld wegens het verlenen van hulp en bijstand aan illegale vreemdelingen door onder meer het organiseren van schijnhuwelijken. Op 11 juni 2019 ontving u een bevel om het Belgische grondgebied te verlaten en werd u overgebracht naar het Centrum Holsbeek.

*Er vonden twee pogingen u naar Marokko te repatriëren plaats, i.c. op 10 juli 2019 en op 2 september 2019. De eerste poging diende te worden geannuleerd omdat u zich verzette. Daar u op 30 augustus 2019 een **eerste verzoek om internationale bescherming** werd ook de tweede poging u terug te leiden geannuleerd.*

Op 23 september 2019 werd door de Commissaris-generaal besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), doch deze bevestigde op 14 oktober 2019 de door het CGVS genomen weigeringsbeslissing.

*Zonder het Belgische grondgebied te verlaten, verzocht u op 29 november 2019 een **tweede keer om internationale bescherming**. U haalt aan dat u op 22 november 2019 bij de rechtbank was inzake uw huwelijk met H. A. en u wil graag in België blijven tot u de beslissing van de rechtbank dienaangaande heeft ontvangen. Voor het overige haalt u aan dat u problemen heeft met uw ex-echtgenoot die u tot op heden zoekt. U stelt zich te steunen op de problemen die u in het verleden met hem had maar kan hiervan geen bewijs voorleggen.*

U legt geen documenten neer ter staving van uw tweede verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit uw voorgaande verklaringen is immers gebleken dat u rugklachten heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en werd er tijdens het gehoor ik het kader van uw eerste verzoek duidelijk aangegeven dat u, indien nodig, mocht rechtstaan of om een pauze kon vragen (CGVS persoonlijk onderhoud d.d. 16/09/2019 (CGVS 1ste VIB, p. 2). Ook tussendoor werd u meermaals gevraagd of u een pauze nodig had (CGVS 1ste VIB, p. 11). U stelde geen pauze nodig te hebben.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat u hoofdzakelijk omwille van uw huidige partner een tweede verzoek indiende. U werpt op dat u op 22 november 2019 naar de rechtbank ging in verband met uw huwelijk met H. Al. en graag hier wil blijven tot er een uitspraak is van de rechtbank in deze zaak. Los van het feit dat uw verklaring dat u op 22 november 2019 naar de rechtbank ging een loutere bewering betreft, moet voorts worden opgemerkt dat uw (eventuele) gezinssituatie hier geen enkel uitstaans heeft met de Vluchtelingenconventie en dus ook geenszins kan volstaan om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Bovendien werd reeds in het kader van uw eerste verzoek geoordeeld dat er (i) kan getwijfeld worden aan de gegrondheid van uw relatie met H. Al. en (ii) u hoe dan ook geen elementen aanbracht waaruit blijkt dat uw partner zich niet met u in Marokko zou kunnen vestigen. Deze motivering werd bovendien bevestigd door de RvV en kan dus niet langer worden betwist. U brengt ook thans geen elementen aan die hier alsnog een ander licht op kunnen werpen. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw gezinssituatie hier dient te wenden tot de hiertoe geeïgde procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar u voorts nog een vrees aanhaalt voor uw ex-echtgenoot ingeval van een terugkeer naar Marokko - u kende in het verleden al problemen met hem en hij zoekt u tot op heden (zie verklaringen 2de VIB DVZ) - moet worden opgemerkt dat dit geenszins kan worden weerhouden. Immers, in het kader van uw eerste verzoek repte u met geen woord over aanhoudende problemen die u met uw ex-man kende in Marokko alsook na uw vertrek uit Marokko. Met uitzondering van het feit dat uw ex u zou gezegd hebben dat hij niet akkoord zou gaan met de scheiding indien u de ware reden van jullie scheiding kenbaar zou maken, i.c. uw ex-man is homoseksueel, bezorgde hij u voor het overige geen problemen, zo stelde u zelf uitdrukkelijk (zie CGVS 1ste VIB). Het mag duidelijk zijn dat het thans louter aanpassen van uw verklaringen geenszins volstaat. Bovendien verduidelijkt u ook niet welke problemen u dan wel zou gekend hebben in het verleden met uw ex noch preciseert u waar hij u komt zoeken en wat u in concreto te wachten staat ingeval van een eventuele terugkeer. U loutere postfactum bewering aangaande uw ex-echtgenoot volstaat niet en kan evenmin worden weerhouden om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster besluit dat er wel degelijk een nieuw element voorligt en zij haar vrees voor vervolging wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Vooreerst dient erop gewezen dat het eerste verzoek om internationale bescherming in hoofde van verzoekster werd geweigerd omdat de motieven voor het verlaten van haar land van herkomst, alsook haar motieven om niet naar Marokko te kunnen terugkeren geenszins verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, noch met de criteria zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming, dat er bovendien getwijfeld kan worden aan de gegrondheid van haar relatie met H. Al. en zij hoe dan ook geen elementen aanbracht waaruit blijkt dat haar partner zich niet met haar in Marokko zou kunnen vestigen. Ook de argumentatie dat zij bij een terugkeer naar Marokko niet zou terechtkunnen bij familieleden en geen leven zou kunnen opbouwen aldaar kon allerminst overtuigen. Tevens kon verzoeksters voorspelling er psychisch onderdoor te gaan niet gelden als een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op ernstige

schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming en uit haar verklaringen bleek dat zij in Marokko toegang had tot psychologische ondersteuning.

Bij arrest nr. 227 419 van 14 oktober 2019 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van verzoekster eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.2.3. In het kader van onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoekster aanhaalt dat zij op 22 november 2019 bij de rechtbank was inzake haar huwelijk met H. Al. en zij graag in België wil blijven tot zij de beslissing van de rechtbank dienaangaande heeft ontvangen. Daarnaast haalt verzoekster aan dat zij problemen heeft met haar ex-echtgenoot die haar tot op heden zoekt.

Verzoekster legt geen documenten neer ter staving van haar tweede verzoek.

In de bestreden beslissing wordt verzoeksters volgend verzoek niet ontvankelijk verklaard omdat (i) haar verklaring als zou zij op 22 november 2019 naar de rechtbank zijn gegaan in verband met haar huwelijk met H. Al. een loutere bewering betreft en dat haar (eventuele) gezinssituatie bovendien geen uitstaans heeft met het Vluchtelingenverdrag en dus ook geenszins kan volstaan om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming; (ii) in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat (1) getwijfeld kan worden aan de gegrondheid van haar relatie met H. Al. en (2) zij hoe dan ook geen elementen aanbracht waaruit blijkt dat haar partner zich niet met haar in Marokko zou kunnen vestigen en (iii) zij zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van haar gezinssituatie tot de hertoe geëigende procedure dient te richten; (iv) verzoekster in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming met geen woord repte over aanhoudende problemen met haar ex-man, zij niet verduidelijkt welke problemen zij dan wel zou hebben gekend, noch preciseert waar hij haar komt zoeken en wat zij *in concreto* te wachten staat ingeval van een terugkeer.

2.2.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers in wezen tot het herhalen en poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Zo verzoekster in het verzoekschrift nog aanvoert dat *“de vormen van intimidatie en de bedreigingen die zij kan ondergaan omdat zij opkomt van de minderheden”* een vervolging uitmaken in vluchtelingenrechtelijke zin is het de Raad allerminst duidelijk waarop zij doelt nu zij noch in het kader van haar huidig, noch in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming ook maar enige melding maakte van een dergelijke vrees. Er dient te worden benadrukt dat het aan verzoekster is om voor de diverse asielinstanties de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het is dan ook niet ernstig dat verzoekster *a posteriori* dit gegeven aanbrengt en dan nog zonder dit op enige wijze te specificeren.

Waar verzoekster nog aanvoert dat zij *“duidelijk getraumatiseerd”* is en heel wat moeite heeft om te spreken over een mogelijke terugkeer naar Marokko uit vrees voor haar leven omdat haar ex-man haar wil vermoorden, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde vrees voor haar ex-echtgenoot. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: *“Waar u voorts nog een vrees aanhaalt voor uw ex-echtgenoot ingeval van een terugkeer naar Marokko - u kende in het verleden al problemen met hem en hij zoekt u tot op heden (zie verklaringen 2de VIB DVZ) - moet worden opgemerkt dat dit geenszins kan worden weerhouden. Immers, in het kader van uw eerste verzoek repte u met geen woord over aanhoudende problemen die u met uw ex-man kende in Marokko alsook na uw vertrek uit Marokko. Met uitzondering van het feit dat uw ex u zou gezegd hebben dat hij niet akkoord zou gaan met de scheiding indien u de ware reden van jullie scheiding kenbaar zou maken, i.c. uw ex-man is homoseksueel, bezorgde hij u voor het overige geen problemen, zo stelde u zelf uitdrukkelijk (zie CGVS 1ste VIB). Het mag duidelijk zijn dat het thans louter aanpassen van uw verklaringen geenszins volstaat. Bovendien verduidelijkt u ook niet welke problemen u dan wel zou gekend hebben in het verleden met uw ex noch preciseert u waar hij u komt zoeken en wat u in concreto te wachten staat ingeval van een eventuele terugkeer. U loutere postfactum bewering aangaande uw ex-echtgenoot volstaat niet en kan evenmin worden weerhouden om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.”* Met het louter volharden in haar voorgehouden vrees voor vervolging omwille van haar ex-echtgenoot slaagt verzoekster er geenszins in om een ander licht te werpen op voormelde motieven. Te dezen wijst de Raad ook nog op hetgeen gesteld werd in het arrest nr. 227 419 van 14 oktober 2019 met betrekking tot verzoekster voorgehouden psychische problematiek:

“Verder wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden het volgende gesteld: U voorspelde voorts er psychisch onderdoor te gaan indien u zou moeten terugkeren naar Marokko (CGVS, p. 13). Opnieuw dient hieromtrent te worden aangegeven dat dit niet kan gelden als een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een risico op ernstig lijden inhoudt zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo legde u vooreerst geen medische attesten voor die uw (vroegere) psychische problemen zouden kunnen staven. Dat u het psychisch moeilijk zou hebben, zijn dan ook loutere veronderstellingen uwentwege. Daarenboven bleek u voor uw vertrek uit Marokko toegang te hebben tot psychologische ondersteuning. U kreeg slaap- en kalmeringsmiddelen voorgeschreven en kreeg de kans om te gaan praten met een psycholoog (CGVS, p. 12). Niets houdt u tegen om uw psychologische begeleiding terug op te starten indien u het moeilijk krijgt.” Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat zij vreest dat zij bij een terugkeer naar Marokko *“er psychisch onder door zal geraken”*, slaagt verzoekster er niet in deze concrete, op haar persoonlijke situatie toegespitste

motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het louter herhalen van (een deel van) de asielmotieven is immers niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, wat hier aldus niet gebeurt.”

Daarenboven kan uit lezing van het administratief dossier geenszins volgen dat verzoekster duidelijk getraumatiseerd is en moeite heeft om te praten over haar terugkeer naar Marokko. Vooreerst brengt verzoekster geen enkel medisch attest bij waaruit zou blijken getraumatiseerd is en/of dat zij niet in staat zou zijn om haar vluchtrelaas op een geloofwaardige en coherente wijze uiteen te zetten. Bovendien blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de persoonlijke onderhouden, mits het verlenen van bijzondere steunmaatregelen om tegemoet te komen aan verzoeksters rugklachten, op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt aldus dat verzoekster omwille van een trauma moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande overeind.

2.2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoekster die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.2.8. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER